

Erving i Landet — Skjøndt der vistnok har været flere, end man har opdaget, saa har i alt Fald disse været der — 129 mellem det 10de og 18de Aar, hvoraf 16 vare aandsfuge, som altsaa ikke egne sig til Optagelse i Institutet. Der var saaledes 41, som ikke kunde modtages i Institutet, og omtrent det samme Tal gjælder for alle de følgende Aar. Nu vil man maasse spørge: Men hvorfor har ikke tidligere denne Trang til Optagelse gjort sig gjældende? Det ligger i, at Folk ikke have søgt Optagelse i Institutet, og det er givet, at mange Forældre have ønsket sig ved at sende de stakkels Børn bort uden først at vide, hvordan Børnene vilde faae det paa det fremmede Sted. Gjennem den lange Marerætte, hvori Institutet har virket, har det imidlertid vundet en saadan Indgang i Folket, at jeg dristig tør paastaa, at Enhver, der har lært det at kende, har søgt sig tiltalt og tilfredsstillet af det, saa at der ikke længer eksisterer nogen Sky for at søge Optagelse der, men Forældre sende nu med Glæde deres Børn derind. Derfor har nu denne Trang gjort sig gjældende, og derfor er der hvert Aar flere, end man kan optage, der søge Optagelse og det naagtet man paa mange Maader søger at afværge dette ved at sende Børnene til andre Steder, hvor de kunne modtage foreløbig Undervisning. Sagen er allerede af Institutets Bestyrelse meget tidlig bragt paa Bane først indenfor Bestyrelsens eget Omraade. Men den Gang omgiktes man med en Tanke, der gif noget videre, idet det er uheldigt, at Børnene først kunne optages med det 10de Aar. Mange af disse Børn leve nemlig under uheldige Forhold, hvor Intet kan gøres for dem, i fattige Hjem, hvor der ikke kan gives dem den legemlige Pleie, der er nødvendig, ved Siden af Undervisningen; thi mange af de blinde Børn ere legemlig svage, navnlig Hjertelsfuge, og trænge derfor til nærende og kraftig Søde. Den kunne de fattige Hjem ikke give dem, og det er derfor nødvendigt for at formindste Udviklingen af Sygdommen, at de saa hurtig som muligt komme ind under hygieinisk og Undervisningsbehandling. Man omgiktes derfor med den Tanke at faae Institutet delt i to Afdelinger, en for de mindre Børn fra det 7de til det 10de Aar og en for de ældre fra det 10de til det 18de Aar, hvilke sidste da skulde underkastes den almindelige Blindeundervisning, og man underhandlede med Selskabet Skaden i den Retning. Ved storartet Velgjørenhed fra Enkeltmands Side og ved de Bidrag, Selskabet kunde yde, blev imidlertid det nuværende Afsk. oprettet, hvori Blinde optages før det 10de Aar, og derved blev da den oprindelige Tanke og Plan noget forandret. Man begyndte dernæst at bearbejde Planen, men det følger af sig selv, at en saadan Bearbejdelse kræver Tid, og efterat Bestyrelsen var bleven enig, og Planen var indsendt til det høje Ministerium, ligger det ogsaa i Sagens

Natur, at Ministeriet, inden det kunde gaa ind paa Planen, nøie maatte undersøge den. Efterat Ministeriet var kommet til det Resultat, at det var en Sag, der forjente at føres videre, maatte der igjen hengaa lang Tid, inden Legninger og Sligt kunde foreligge udført, saa jeg tror ikke, at der kan rettes nogen Bebrejdelse for Forhaling af Sagen; men paa den anden Side tror jeg ogsaa, at Trangen har været saa længe og er saa stor, at der er Grund til ikke at opsette dens Afhjælpning. Jeg kan derfor ikke sige Andet end, at det glædede mig at høre den Naade, hvorpaa den ærede Ordfører udtalte sig. Thi om han end tog Ordet for Sagens Opfattelse, røbede dog hans Udtalelser en saadan Sympathi, at jeg ikke tvivler om, at han vil være villig til, hvis det kunde vinde Samstemning, allerede iaar at gaa til Udførelsen af Tanken. Jeg vil derfor tillade mig paa det Varmeste at anbefale, at man stemmer for det Forslag, som et større Mindretal af Udvalget støtter. Jeg tror, at man derved gjør en særdeles god Gjerning, en Gjerning, der vil lønne sig saa godt som nogen, idet man saa Udgifter ere saa vel anvendte som dem, der anvendes paa at frelse saa Mange som muligt af disse Uheldige fra at blive en Byrde for sig selv og Andre. Jeg tillader mig derfor, som sagt, paa det Varmeste at anbefale det af Udvalgets Mindretal stillede Forslag.

Jagerslev: Det er kun nogle ganske faa Bemærkninger, jeg vil tillade mig at gøre, foranledigede ved den Stilling, som hele det ærede Udvalg har taget til en extraordinær Bevilling paa Kirkeministeriets Budget, om hvilken Uendingsforslag er stillet under Nr. 149, navnlig den meget ærede Ordførers Begrundelse deraf, idet jeg isørigt anerkjender, hvad den meget ærede Ordfører sagde, at det kunde se ud, som om Udvalget havde stillet sig noget haardt til dette Forslag. Den ærede Kultusminister sagde, at han havde stillet sig noget gnavent dertil, og det syntes han ogsaa, Udvalget havde gjort. Det glæder mig, (Berg: At vi ere gnavne?). Nei! men, at disse Udtalelser ere faldne, thi der kan da være Haab om, at man i Fremtiden maa komme i en anden Stemning overfor denne Sag. Den ærede Ordfører mente, og det skaar ogsaa i Begrundelsen, at man navnlig trengte til et rentefrit Laan, og det kunde nok erholdes paa anden Maade. Nær da Aarhus Sparekasse nu er gaaet i Orden, hvad den heldigvis er, kunde der, mente han, ikke være saa stor Banfælsighed for den ved ogsaa vedblivende at lade dette Laan henstaa, hvilket er den væsentligste Post, der påsttes afløst. Jeg skal dog henstille til velvillig Overveielse, om det virkelig kan forventes. Det er ingenlunde nogen stor Sparekasse, den raader over et Par Millioner. Grunden til, at den geraade i Norden, var